

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

09 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Druță Boris în numele inculpatului Botnaru Gheorghii, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Botnaru Gheorghii Vasile, *născut la 28 ianuarie 1975, originar din or. Strășeni, domiciliat în s. Peresecina, r-nul Orhei.*

Termenul de examinare a cauzei:
Prima instanță: 05.06.2015 – 23.07.2015;
Instanța de apel: 15.09.2015 – 25.11.2015;
Instanța de recurs: 01.02.2016 – 09.03.2016.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 23 iulie 2015, **adoptată în procedură simplificată în baza art. 364/1 Cod de procedură penală**, Botnaru G. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 2 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip deschis și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Botnaru G. la 02 aprilie 2015, aproximativ la ora 23:00, conducînd automobilul de model „BMW 3161”, cu numărul de înmatriculare CR AU 852, pe traseul republican M2 Chișinău-Soroca, în direcția or. Soroca, cu o viteză de circa 90 km/oră, la km 24+400m al traseului, nu a ținut cont de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă

situațiile periculoase și nu a redus viteza de deplasare pînă la limita care i-ar garanta siguranța traficului, nu a manifestat prudența sporită și nu a ținut seama de situația rutieră existentă la momentul deplasării - timp de noapte, la determinarea vitezei de circulație, benzii de circulație și modalității de conducere a vehiculului pentru a garanta siguranța traficului, deci nu a luat măsurile corespunzătoare situației rutiere la deplasarea pe acest sector de drum, neglijînd cerințele pct. 45 alin. (1), lit. b), d) al Regulamentului circulației rutiere, ca urmare, în procesul deplasării nu s-a isprăvit cu conducerea autoturismului, a ieșit pe acostamentul din dreapta conform sensului de deplasare, a derapat pe traseu și a tamponat parapetul care separă direcțiile de deplasare ale traseului. În rezultatul accidentului rutier, pasagerului autoturismului Gnip I., i-au fost cauzate vătămări corporale grave periculoase pentru viață, în formă de: traumă cranio-cerebrală cu hemoragii în țesuturile moi pericraniene, fractură înfundată și liniară ale oaselor bolții și bazei craniului, hemoragii epidurale, hemoragii subdurale (70 ml) și hemoragii subarahnoidiene, în rezultatul cărora Gnip I. a decedat la 12.04.2015 în incinta Spitalului raional Orhei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, după indicii calificativi: *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conducea mijlocul de transport, care a provocat decesul unei persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către inculpatul Botnaru G., prin care a solicitat repunerea în termen a acestuia, admiterea lui, casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia să-i fie aplicată o pedeapsă non-privativă de libertate.

Referitor la solicitarea sa de repunere în termen a apelului, inculpatul a motivat că el nu a fost prezent la pronunțarea sentinței, deoarece a fost internat la IFP „Chirii Draganiuc”, iar despre sentință a aflat la 3 septembrie 2015, atunci cînd a revenit acasă.

A mai indicat că vina în comiterea infracțiunii o recunoaște, drept urmare a solicitat examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Apelantul a remarcat că la cheltuielile de înmormîntare a victimei nu a participat, deoarece a fost internat în spital.

A menționat că nu are antecedente penale, este căsătorit și are la întreținere 2 copii minori, iar pedeapsa aplicată de către prima instanța va duce la suferințe mari familiei sale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015 apelul declarat a fost respins, ca fiind nefondat, iar sentința atacată a fost menținută, fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că,

audiind participanții la proces, raportînd situația de fapt la cea de drept, cercetînd argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că, apelul declarat va fi respus în termen, însă este nefondat și urmează a fi respins.

Astfel, instanța de apel, a considerat că, pedeapsa aplicată inculpatului este echitabilă faptei comise și a fost stabilită în strictă corespundere cu normele penale și procesual-penale.

Prin urmare, instanța de apel a reținut faptul că, prima instanță la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal, ținînd cont de gravitatea faptei și urmările prejudiciabile survenite, caracterul infracțional și personalitatea infractorului, care se află la prima abatere, săvîrșind o infracțiune din imprudență, fiind caracterizat pozitiv la locul de trai, își recunoaște vina și regretă urmările survenite.

Respectiv, luînd în considerație toate circumstanțele expuse, instanța de apel a concluzionat că, prima instanță corect a stabilit pedeapsa inculpatului aplicînd prevederile art. 364/1 Cod de procedură penală, aceasta fiind în limitele prevăzute la alin. (8) al aceluiași articol din Codul de procedură penală.

Din considerentele menționate supra, instanța de apel a conchis că, prima instanță la emiterea sentinței a ținut cont de prevederile legislației în vigoare și a pronunțat o sentință legală și întemeiată, în raport cu circumstanțele cauzei sus-indicate.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Druță B. în numele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, solicitînd casarea acestei în partea stabilirii pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit căreia inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă, non-privativă de libertate.

În motivarea recursului recurentul invocă că instanțele de fond i-au stabilit inculpatului o pedeapsă prea aspră pentru infracțiunea comisă, fără a lua în considerație faptul că aceasta a fost săvîrșită din imprudență, inculpatul vina a recunoscut-o pe deplin, din care motiv a și solicitat examinarea cauzei în baza prevederilor art. 364/1 Cod de procedură penală.

Mai mult ca atît, recurentul menționează că la caz sunt prezente circumstanțe atenuante, de care instanțele nu au ținut cont, și anume: inculpatul se caracterizează pozitiv la locul de trai, nu are antecedente penale, iar starea familiei sale se va înrăutăți, dacă acestuia i se va menține pedeapsa stabilită, deoarece are la întreținere doi copii minori.

Cît privește prejudiciul material și moral cauzat părților vătămate este gata să-l recupereze, iar pentru aceasta cedează propriul automobil în contul acestor cheltuieli.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. Procurorul și succesorul legal al victimei, Gnip I. au depus referințe asupra recursului declarat de avocatul Druță B. în numele inculpatului, ambii menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond la judecarea cauzei, în baza temeiurilor stipulate expres la articolul dat.

Recurentul își întemeiază cererea de recurs în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanțelor de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, lecturând textul recursului declarat, instanța de recurs constată că, recurentul critică în mare parte pedeapsa aplicată inculpatului de către instanțele de fond, indicând că aceasta este prea aspră și neechitabilă, din care motiv solicită aplicarea în privința acestuia prevederile art. 90 Cod penal.

În atare circumstanțe, având în vedere că recurentul nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, instanța de recurs nu se va expune referitor la aceste aspecte, dar va analiza argumentele invocate doar în partea ce ține de procesul de individualizare a pedepsei.

Sub acest aspect, instanța de recurs consideră că pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și a pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, și să fie în strictă conformitate cu dispozițiile Părții speciale a Codului penal, ținându-se cont de limitele fixate în sancțiunea infracțiunii incriminate.

În același timp, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii

penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, consultînd textul hotărîrilor adoptate de instanțele inferioare, instanța de recurs ajunge la concluzia că la stabilirea pedepsei, instanțele de judecată au luat în considerație gradul infracțiunii comise, împrejurările în care a fost consumată infracțiunea, personalitatea inculpatului, prezența circumstanțelor atenuante, dar și lipsa circumstanțelor agravante.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs constată că prima instanță a examinat cauza în procedură simplificată, iar la stabilirea pedepsei nemijlocit a ținut cont și de noile limite calculate în corespundere cu prevederile art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală și respectiv inculpatul a beneficiat de o reducere a pedepsei cu 1/3 din limitele prevăzute în sancțiunea normei incriminate.

Așadar, referitor la solicitările recurentului de a aplica prevederile art. 90 Cod penal în privința inculpatului, instanța nu le reține ca fiind întemeiate, din considerentul că pedeapsa stabilită de către instanțele ierarhic inferioare este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite.

Mai mult ca atît, se subliniază că prin infracțiunea comisă, inculpatul a adus atingere dreptului la viață a persoanei, aceasta fiind considerată valoarea socială fundamentală, care este ocrotită și protejată de legea penală.

Totodată, instanța de recurs notează că argumentul recurentului precum că inculpatul și-a recunoscut vina în cele comise, din care motiv solicită aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, se reține ca fiind neîntemeiat, deoarece recunoașterea vinovăției în cazul dat, nu poate servi temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, din considerentul că inculpatul a beneficiat deja de o reducere a pedepsei cînd a acceptat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza urmăririi penale, iar acest fapt ar presupune că aceleași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Tot aici, instanța de recurs consideră important de a menționa că în procesul de individualizare a pedepsei, instanța de judecată individualizează și modalitatea de executare a acesteia, și după caz poate dispune suspendarea executării pedepsei, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 90 Cod penal, și dacă va constata că această modalitate de executare va duce la atingerea scopului pedepsei penale.

O condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 din Cod penal, constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazîndu-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În acest context, instanța de recurs punctează că chiar și în cazul îndeplinirii

condițiilor prevăzute de prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, nu se creează un drept pentru inculpat, ci doar se întrunesc circumstanțele necesare care constituie temei de drept pentru instanța de judecată de a decide, potrivit propriei convingeri, asupra oportunității suspendării executării pedepsei închisorii.

Conducându-se de circumstanțele menționate supra, instanța de recurs susține poziția primei instanțe și a celei de apel, și consideră că, pedeapsa stabilită inculpatului Botnaru G. sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, este echitabilă și va duce la atingerea scopului pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal.

Din considerentele menționate se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept, la care face referință recurentul, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar din aceste considerente se dispune inadmisibilitatea recursului declarat.

9. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Druță Boris în numele inculpatului Botnaru Gheorghii, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe *Botnaru Gheorghii Vasile*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 08 aprilie 2016.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

MORARU Petru